

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 14

เรียบเรียงโดย ชัยวัฒน์ อหันทริก

ชื่อนางอรทัย ชื่อเล่น อู๋ อายุ 39 ปี อาชีพ พนักงานบัญชีบริษัท

ก่อนช่วงสถานการณ์โควิด 19 ระบาดนั้น ฉันได้ตั้งครรภ์ลูกคนที่ 2 พร้อมกับทำงานอย่างมีความสุข กินอยู่อย่างมีความสุข มีกิน มีใช้อย่างสบาย มีเงินเก็บ ช่วงปิดเทอม ได้พาลูกเที่ยวต่างจังหวัด ได้กลับไปหาพ่อแม่ทุกเดือน ซึ่งฉันดูแลสุขภาพตัวเองและลูกในครรภ์เป็นอย่างดีหมอมตามนัดทุกเดือน และหลังจากนั้น ในช่วงลาคลอดก็ได้เริ่มเกิดสถานการณ์โควิด 19 ระบาดอย่างหนัก ซึ่งถือว่าโชคดีมาก ๆ ที่ได้ลากลับไปคลอดลูกที่บ้านต่างจังหวัด คือ บ้านเกิด พ่อ แม่ พี่ น้อง อยู่จังหวัดนครสวรรค์ จึงทำให้มีคนคอยเฝ้าหลังคลอด และมีคนช่วยเลี้ยงตัวน้อย

ตั้งแต่ปลายมีนาคม 2563 หลังคลอดจนถึงปัจจุบัน ที่เกิดโรคโควิด 19 อย่างหนักก็ทำให้ได้รับผลกระทบในเรื่องของการเดินทาง ออกไปจับจ่ายซื้อของใช้ที่จำเป็นลำบาก ต้องซื้อข้าวสาร อาหารแห้ง มากักตุนไว้ที่บ้าน และทำให้รายได้ของคนในครอบครัวก็น้อยลงงานน้อยลง และฉันถูกลดเงินเดือนลงอยู่ประมาณ 1-3 เดือน

ปลาย ๆ เมษายน 2563 สามีก้ถูกให้ออกจากงาน แต่ช่วงนั้นชุมชนหมู่บ้านก็มีการแจกข้าวสารอาหารแห้งให้แต่ละครัวเรือน ก็พอประทังชีวิตได้นิดหน่อย แต่ก็ยังมีรายจ่ายเพิ่มมากขึ้น

ในแต่ละเดือนในเรื่องค่าเรียน ค่ากิน ส่วนลูกคนเล็กก็ต้องซื้อนม ซื้อแพมเพิส และของใช้เด็กอ่อนเท่าที่จำเป็น ทุกวันนี้ก็ใช้เงินกันอย่างประหยัด เงินที่ออมไว้ก็เริ่มลดลง และปัจจุบันสามีก็ยังไม่ได้งานทำ โดนพิษโควิด ส่งออกไม่ได้ โดนเลิกจ้างตั้งแต่รอบแรก ปกติในแต่ละเดือนก็จะกลับบ้านไปหาลูก หาพ่อ หาแม่ แต่ตอนนี้ก็ไปหาไม่ได้ กลัวว่าเราจะเป็นคนเอาโรคไปติดคนที่บ้านเพราะมีผู้สูงอายุ และเด็กอ่อน

ช่วงเวลาหนึ่งหลังจากครบกำหนดลาคลอดไว้สามเดือน กลับมาทำงานตามปกติ เป็นช่วงเวลาที่ท้อมากประกอบกับคิดถึงลูกน้อย จนทำให้ลืมนึกว่าจะลาออก หรือจะทำงานต่อดี แถมสามียังไม่มียานพาหนะ ซึ่งเป็นช่วงเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ คิดแล้วคิดอีก เพื่อนร่วมงานก็ลาออกไป ก็ต้องมาทำงานต่อจากคนที่ลาออก ทำให้งานเยอะ แต่ก็ค่อย ๆ แก้ปัญหาไปเป็นเรื่อง ๆ ประกอบกับเงินเดือนก็น้อยลงอีก ซึ่งก็เข้าใจรายได้ของบริษัทก็ลดลง แต่เราก็ต้องคิดให้มากขึ้น ก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไรไปอย่าใช้อารมณ์ตัดสินใจ จะทำอะไรก็ต้องปรึกษาคนในครอบครัวเป็นหลักด้วย ทุกวันนี้ก็ต้องทนทำงานอยู่ที่เดิมเพราะถ้าออกไปตอนนี้คงลำบากกว่าเดิมแน่ ๆ เพราะโควิด 19 นั้นไม่ได้จบลงง่าย ๆ แน่แน่นอน มีมาเป็นระยะ ๆ เลย ณ เวลานี้

การดูแลป้องกันคนในครอบครัวก็ต้องเฝ้าระวังโรคโควิด 19 ซึ่งมีการป้องกันโดยไม่ให้ออกนอกพื้นที่โดยไม่จำเป็น ไม่ไปตลาดนัด ไม่เข้าห้างใหญ่ ๆ ใส่แมส พกแอลกอฮอล์ล้างมือ ล้างมือด้วยสบู่บ่อย ๆ ก่อนและหลังรับประทานอาหาร เข้าบ้านหรือห้องพัก ก็ต้องรีบล้างมือ ล้างเท้าก่อนทุกครั้งทุกวันจนเป็นนิสัย ก่อนเข้า และหลังเข้าห้างสรรพสินค้า หรือ 7-11 ก็ล้างแอลกอฮอล์ตลอด และเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวมากกว่านั่งรถโดยสาร เวลาไปซื้อของใช้ข้างนอกก็ต้องรีบกลับ หลีกเลี่ยงพื้นที่คนเยอะ ๆ หลังจากนั้นก็เริ่มเบาบางลง และกลับมาหนักอีกครั้งหลังสงกรานต์ปี 2564 จนถึงปัจจุบัน(6 พฤษภาคม 2564) นี้ เริ่มหนักขึ้นเรื่อย ๆ และใกล้ตัวเองมากขึ้น แต่ก็ยังต้องเฝ้าระวังตลอดเวลา จนกลายเป็นคนที่วิตกกังวลไป กลัวที่จะออกจากบ้าน ซึ่งเราก็ไม่รู้ว่าคนที่เดินสวนกันไปมา นั้นเป็นโรคโควิด 19 หรือเปล่า ตามร้านค้า ร้านอาหาร อีกซึ่งตัวเราเองต้องระวัง จากที่ซื้อกิน ก็ต้องซื้อของสด ของแห้ง มาทำกินเองที่ห้องพัก

อนาคตข้างหน้าก็คิดว่าจะลาออกจากงานกลับไปอยู่บ้านต่างจังหวัด อยู่กับลูก ๆ อยู่กับพ่อแม่ จะไปค้าขายหรือไม่ก็เป็นชาวสวน ชาวนา เพราะบ้านสามีมีพื้นที่ทำเกษตรกรรม ตอนนี้ก็คิดว่ายังไงก็ยังมีคนที่มียาได้ประจำสักคนเพื่อประทังชีวิตไปเรื่อย ๆ ก่อน

ปัจจุบันนี้ไม่ได้ทำประกันอะไรเลย มีแต่ประกันสังคมอย่างเดียว เพราะมีรายจ่ายที่สำคัญกว่าการทำประกันชีวิต เพราะเงินเดือนที่ได้มาก็ส่งให้ที่บ้าน ให้ลูกคนโตที่กำลังเรียนอยู่ และซื้อของใช้ลูกคนเล็ก ค่าหอพักที่ตัวเองอยู่ที่กรุงเทพฯ อีก ซึ่งทุกวันนี้ก็ไม่พอกิน

ได้เข้าร่วมโครงการสวัสดิการของรัฐ คนละครึ่ง และ ม.33 ก็ซื้อของกิน ของใช้ที่จำเป็น ก็พอช่วยได้ระดับหนึ่ง ณ ตอนนี้อยากให้มี ม.33 ต่ออีก

เรื่องของการฉีดวัคซีนก็ไม่ได้ลงทะเบียน ซึ่งกลัวในเรื่องของการแพ้วัคซีน และตัวยาถึงฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันโรคระบาดก็ตาม แต่เราก็ยังต้องระวังตัวเราเองเหมือนเดิม ซึ่งก็ไม่ว่าจะ

ฉีดไปทำไมมีแต่ความเสี่ยง และไม่เชื่อมั่นในรัฐบาล เราก็ดูแลตัวเองให้ดีให้มากที่สุด ไม่ไปในพื้นที่เสี่ยง

ตอนนี้รู้สึกกลัวในเรื่องของโรคระบาดว่าจะมาถึงตัวเราเมื่อไหร่ และคาดหวังว่าโรคโควิด 19 นี้จะไม่เกิดขึ้นกับครอบครัวของเรา และอยากโลกเรานี้กลับมามีชีวิตที่ดีขึ้นเหมือนแต่ก่อน ถ้าหากเปรียบเทียบช่วงก่อนโรคโควิดจะระบาดให้ค่าของความสุข 100% และในระหว่างที่ยังระบาดรอบที่สามความสุขลดลงเหลือ 60%

สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2564